Ні каменя, ані приміти,
Щоб хоч могилу віднайти!
Крім одного, всіма на світі
Безпросвітно забута ти.

Через моря і суходоли
Я ніс любов у довгу путь.
Я зустрічі жадав. Ніколи
Тій зустрічі уже не буть.

Якби ж хоч погляд твій востаннє
Сказав: "З тобою завше я".
Зазнав я меншого б страждання,
Хай туги і пекла б змія.

Невже на скорбній тій дорозі,
Як смерть торкалася чола,
Того, хто вірний тобі й досі,
У серці ти не берегла?

Хто ще із болісним одчаєм
Так стежив би в останню мить,
Як блиск очей твоїх згасає,
Де тиша серце крижанить?

Коли ти з падолу земного
На неземний ступила шлях,
Чи сльози так лилися в кого,
Як ллються в мене по щоках?

Їх не спинить! Осиротіли
Ті вежі, де спізнались ми.
Були там зустрічі несмілі,
Й прощання, зрошене слізьми.

І погляди, для нас лиш зримі,
Й сердець таємний перестук,
І усмішки ледь уловимі,
І потиски тремтячих рук.

Й цілунок чистий і невинний,
Що пристрасть любосну змага,
Коли під поглядом дитинним
Мовчить, соромлячись, снага,

І голос твій, що в дні розпуки
Мені приносив стільки втіх,
І тих пісень солодкі звуки,
Що лише ти співала їх.

Поруку вірного кохання
Твою зберіг я. Де ж моя?
Давно вже звиклий до страждання,
Сьогодні гнусь уперше я.

Ти відійшла в красі і силі,
Мені лишивши келих бід,
Та якщо спокій лиш в могилі,
Благословляю твій відхід.

Коли ж чеснотливій витати
Тобі в щасливіших світах,
Вділи для мене благодаті
І наверни на легший шлях.

Навчай мене, як перше вчила,
Прощать під тягарем нещасть.
Земна любов давала силу,
Небесна хай надію дасть.

11 жовтня 1811